

BRUNO FERRERO

Doar vântul o știe

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:

Simona Ștefana Zetea

Pe aripile vântului

În spațiul verde dintr-un parc al orașului, sub călduțul soare al primăverii, din iarba crudă răsăriseră frunzele zimțate și puternice ale păpădiilor. Printre acestea își scosese căpșorul o minunată floare galbenă, nevinovată, aurie și senină asemeni unui apus de soare în luna mai. După ceva vreme, floarea se preschimbă într-un ghemotoc ușor alcătuit dintr-o mulțime de pufuleți care aveau fiecare la capăt câte o sămânță bine înfiptă în miezul pufoasei sfere.

Câte supoziții nu făceau micuțele semințe, câte vise de-ale lor nu legănă adierea serii pe când începeau să se audă primele cântece ale greierilor...

— Oare unde vom încolți?

— Cine poate ști?

— Doar vântul o știe.

Într-o dimineață, puful fu smuls de o nevăzută pală de vânt. Semințele o porniră care încotro pe aripile vântului, agățate de parașutele de puf.

— Salutare... salutare, își spuneau micuțele semințe unele altora.

În vreme ce majoritatea semințelor cădea pe pământul bun al grădinilor și câmpurilor, una singură - cea mai mică dintre toate - sfârși, după ce zbură puțin, într-o crăpătură din cimentul unui trotuar. Nu a dat decât de un fir de praf purtat acolo de vânt și ploaie, atât de amărât în comparație cu pământul bun și gras al câmpiilor.

— Dar toată crăpătura este numai a mea! își zise sămânța noastră și, fără a sta o clipă pe gânduri, se strecură acolo și încercă să-și înfigă cât mai adânc rădăcinile.

În apropierea acelei crăpături se afla o bancă rablagită și scrijelită toată. Pe acea bancă se așeza mereu

un tânăr; era zbuciumat și avea o privire neliniștită. Pe sufletul său apăsau nori negri și mereu își ținea pumnii strânși.

La un moment dat, văzu două zimțate frunzulițe de un verde crud răsărind pe stradă din ciment.

— Nu veți reuși, sunteți ca mine! zise, râzând cu amar, și le strivi cu piciorul.

În ziua următoare însă, văzu că frunzele se ridicaseră iar și de astă dată erau patru.

Din acea clipă, nu mai izbuti să-și dezlipească privirile de la încăpățânata și curajoasa plantă. După câteva zile ieși la iveală și floarea, de un galben strălucitor, asemeni unui zâmbet fericit.

Pentru prima oară după timp îndelungat, tânărul simți cum resentimentele și amărăciunea care îl copleșeau, împovărându-i inima, începeau să se topească. Își înălță capul și respiră adânc. Izbi cu pumnul spătarul băncii și strigă:

— Am priceput... Putem să răzvim!

Îi venea să plângă și să râdă deopotrivă. Atinse cu degetele căpșorul galben al păpădiei. Plantele simt iubirea și bunătatea ființelor umane. Pentru micuța și îndrăzneată păpădie mângâierea tânărului a fost lucrul cel mai frumos ce i s-a putut întâmpla

Să nu întrebăm vântul de ce ne-a purtat acolo unde ne aflăm. Chiar dacă suntem sufocați de ciment, să ne înfigem cu putere rădăcinile în pământ și să trăim. Fiecare dintre noi poartă o veste bună.

Și aceste povestioare sunt niște semințe purtate pe aripile vântului. Unde au să cadă și ce va fi de ele doar vântul o știe.

Minunea

— Crezi în minuni?

— Da.

— Da? Dar ai văzut vreuna?

— O minune?

— Da.

— Unde anume?

- În tine.
- Sunt eu oare o minune?
- Desigur.
- Cum așa?

— Respiri, ai pielea moale și caldă, inima îți bate, poți să vezi, să auzi, să alergi, să mănânci, să sari, să cânti, să râzi, să iubești, să plângi...

- Aha... doar pentru asta?

Era odată un pui de vrabie cu penele bej cu maro care își trăia viața ca un lung șir de neliniști și întrebări.

Deja pe când încă era în găoace se întreba tulburat: „Oare voi izbuti vreodată să sparg coaja aceasta tare? Oare nu voi cădea din cuib? Oare vor prididi părinții mei să mă hrănească?”

Scăpând de aceste griji, îl năpădiră altele atunci când - tremurând pe o ramură - stătea să-și ia zborul pentru prima dată: „Oare mă vor ține aripile? Voi cădea la pământ... Cine mă va ridica iar?”

Firește, a învățat să zboare, dar atunci începu să se frământa pentru altele: „Îmi voi găsi oare o surată? Îmi voi putea face un cuib?”

Acestea toate se petrecură astfel, dar vrăbioiul nostru încă mai găsea de ce să se preocupe: „Vor fi oare la adăpost ouăle? S-ar putea întâmpla ca un fulger să cadă drept pe copac și să preschimbe în cenușă întreaga mea familie... Dar dacă va veni șoimul și-mi va mânca puii? Voi izbuti eu să-i hrănesc?”

Când puii săi creșcură frumoși, sănătoși și sprinteni și începură să zboare pe ici pe colo, vrăbioiul nostru se îngrijora: I Oare vor găsi destulă hrană? Vor ști să se ferească de pisică și păsări de pradă?”

Într-o bună zi, sub copacul în care-și avea cuibul, se opri învățătorul. El le arată apostolilor vrăbioiul și zise: „Priviți la păsările cerului: ele nu seamănă, nu seceră și nu-și așază recoltele în hambare... și totuși Tatăl vostru cel cereșc le hrănește!”

Vrăbioiul cu penele bej cu maro își dădu dintr-odată seama că avusese tot ceea ce-i trebuise... și nu-și dăduse

seama de aceasta.

Lumina

— Ce lumini ați văzut în biserică? îi întrebă odată o catehetă pe copii.

— Candelabrele.

— Lumânările.

— Luminița cea roșie de la tabernacol.

— Cea din ferestre.

Copiii tăcură.

— Și altele? mai întrebă cateheta. Un copil ridică mâna și zise:

— Cele din ochii oamenilor.

Oare de ce uităm atât de des acea lumină care este „înăuntrul” nostru? De ce o lăsăm să se stingă?

„Când eram micuț, noaptea, tatăl meu îmi lăsa mereu lumina aprinsă pe noptieră”.

„Însuși tatăl meu era lumina”.

Măgarul și flautul

Undeva pe un câmp, zăcea în părăsire un flaut la care nu mai cânta nimeni de multă vreme, până ce, trecând pe acolo un măgar, el suflă în flaut cu putere scoțând cel mai dulce sunet pe care și unul și altul îl auziseră vreodată.

Neputând înțelege ce se petrecuse, întrucât niciunul nici celălalt nu prea stăteau bine la capitolul rațiune, cu toate că era un lucru în care amândoi credeau, iute se îndepărtară unul de altul, rușinându-se parcă de lucrul cel mai frumos pe care îl făcuseră amândoi în tristele lor vieți.

Câte flaute părăsite și câți măgari nu sunt pe lume. Mulți dintre noi - fără a ne cunoaște măcar pe noi înșine - ascundem ceea ce suntem, cerând iubirea unor necunoscuți care la rândul lor se ascund. Uneori însă apar o deschizătură, o revelație, o scânteiere... Dar totul se oprește aici, pentru că ne lipsește curajul. Or, este nevoie de mult curaj pentru a iubi.

Și este nevoie de tot atâta ca să ne lăsăm iubiți.

Ar trebui...

Trecând pe un câmp, un om zări pe un altul care

mânuia o funie încercând să o lege de un copac. Își prinsese de mijloc un capăt al acesteia, făcând un nod mobil, iar acum încerca să treacă peste o creangă groasă celălalt capăt al funiei.

— Dar ce aveți de gând să faceți? îl întreabă curios omul nostru.

— Mă spânzur, răspunse acesta.

— În cazul acesta, ar trebui să vă puneți funia în jurul gâtului, sugeră trecătorul.

— Am încercat, dar așa mă sufoc, răspunse celălalt.

Mulți oameni ar dori să facă lucruri mărețe, serioase, importante, hotărâtoare. Dar nu doresc nicidecum să-și asume și consecințele acestora.

Fiece decizie - mai cu seamă dacă este vorba despre una măreață, importantă și hotărâtoare - are urmările sale. Înțelepciunea vieții constă tocmai în a ști să prevedem consecințele actelor pe care decidem să le înfăptuim.

Întâlnirea

Massimiliano, un băiețel în vârstă de șapte ani, ieșea de la ora de cateheză, cu mâinile vârâte în buzunare și cu un aer îmbufnat. Ridicând din umeri, mormăi:

— Aici se vorbește mereu despre Dumnezeu: Dumnezeu în sus și-n jos. Oare de ce nu ni se spun și lucruri *interesante*? Oare de ce nu vorbim niciodată despre echipa de fotbal A.C. Milan sau despre Power Rangers?

Ascultă-mă, Doamne!

Unii mi-au spus că nu ești, iar eu, ca un prost, am crezut.

Ieri seară însă, dintr-un crater făcut de o bombă am văzut cerul tău.

Și dintr-odată mi-am dat seama că fusesem mințit.

Dacă mi-aș fi dat osteneala să privesc mai bine la lucrurile pe care le-ai făcut Tu, pe dată aș fi înțeles că aceia nu spun pe nume nici celui mai mărunț lucru.

Este ciudat că a trebuit să ajung în acest iad pentru a găsi prilejul de a privi la chipul tău!

Te iubesc nespus...

Iată tot ce vreau să ştii.

*În curând se va da o luptă înfricoşătoare şi cine ştie?
Poate că voi veni la tine chiar în această seară.*

*Nu prea am făcut tovărăşie bună noi doi până acum
şi mă întreb, Doamne, dacă mă vei aştepta în prag.*

Priveşte, uită-te la mine cum plâng!

Chiar eu să mă apuc să mă smiorcăi!

Ah, dacă te-aş fi cunoscut mai curând...

Dar, hai acum... Eu trebuie să plec.

Ce ciudat însă:

*acum că te-am întâlnit nu îmi mai este teamă de
moarte. Pe curând!*

*(Rugăciune descoperită în rucsacul unui soldat care
a murit în 1944 în bătălia de la Montecassino)*

Dorinţa

Era odată un om sărac lipit pământului. El avea o devoţiune deosebită faţa de sfântul Nicolae şi i se ruga cu multă fervoare. Astfel, sfântul descinse pe pământ ca să-l ajute.

Ajungând la casa omului nostru şi văzând că într-adevăr stătea rău şi nu avea de nici unele, se hotărî să îi dea o mână de ajutor.

Sfântul îşi îndreptă un deget spre o piatră din curte şi aceea se preschimbă pe dată în aur sclipitor.

— Doreşti aurul acela? îl întrebă sfântul pe omul cel sărman.

Omul se închină până la pământ şi spuse:

— Nu, nu îl doresc.

Sfântul îl privi cu ochii strălucind de fericire şi îi zise:

— O, fiule, ce mulţumit sunt de tine. Ştiu acum că te afli cu adevărat pe calea desăvârşirii.

Omul nostru însă zise:

— Nu aurul îl vreau, ci de-a dreptul degetul tău.

*Dumnezeu ni s-a dăruit pe de-a-ntregul şi totuşi noi
nu facem minuni. De ce oare?*

Burduful

A fost odată un cavaler care luptase voiniceşte pretutindeni în împărăţie. Până ce, într-o zi, în cursul unei

încăierări, o săgeată îi străpunse piciorul și îl răni de moarte.

Pe când zăcea, rănit fiind, cavalerul nostru zări raiul, dar undeva departe și cu neputință parcă de atins, în vreme ce iadul era foarte aproape de el, căscând larg hăul său înfocat. De fapt, de multă vreme încălca toate făgăduințele făcute în viață și legile statutului de cavaler, transformându-se într-un soldat de rând care nu știa de căință, care ucidea în dreapta și stânga fără vreo remușcare, jefuind și săvârșind tot soiul de violențe.

Cuprins însă de o teamă mântuitoare, zvârli cât colo coiful, sabia și armura și se îndreptă pe jos spre peștera unde sălășluia un pustnic cu viață sfântă.

— Părinte, aș vrea să primesc iertare pentru păcatele mele, deoarece tare mă tem pentru mântuirea sufletului meu. Voi face orice penitență va fi de trebuință. Eu nu mă tem de nimica.

— Prea bine, fiul meu, răspunse pustnicul. Un singur lucru trebuie să faci: du-te de umple cu apă burduful acesta și apoi adu-mi-l îndărăt.

— O, păi aceasta este o penitență pe care și un copil sau o femeie ar fi capabili să o facă, țipă cavalerul ridicând amenințător pumnul. Însă viziunea diavolului ce rânjea îl mai împlânzi nițel.

Luă burduful subsioara și, bombănind, o porni spre râu.

Îl cufundă în apă, însă burduful nu se umplea.

— Este vreo vrajă la mijloc, urlă penitentul nostru. Dar mai vedem noi care pe care...

Se duse drept la izvor, dar burduful rămase tot gol. Mânios, se repezi la fântâna satului. Zadarnic se obosi însă!

Un an mai târziu, bătrânul pustnic văzu venind la el un amărât, în zdrențe, cu picioarele sângerând și purtând subsioara un burduf gol.

— Părinte - spuse cavalerul nostru (căci tocmai el era) cu glasul scăzut și plin de durere - am cercetat toate râurile și fântânile din împărăție, dar nu am putut umple

burduful... Știu acuma că păcatele-mi sunt de neiertat. Voi fi osândit pe veci! Vai mie, vina mea apasă greu... M-am căit prea târziu.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrazul său brăzdat de riduri. O mică lacrimă, prelingându-se pe barba sa stufoasă, sfârși în burduf într-o clipită, burduful se umplu până la gură cu o apă cristalină, proaspătă și bună cum nu s-a mai pomenit.

Și asta datorită unei singure lacrimi de căință...

De îndată ce ajunse în rai, un sfânt fu răsplătit cu o cunună de aur. Bucuros de acest splendid semn distinctiv, începu să se plimbe pe minunatele cărări ale cerului, dar își dădu seama, cu oarecare surprindere, că majoritatea celorlalți sfinți purta coroane bătute cu nestemate.

Cu oarecare dezamăgire în glas, el întrebă:

— Oare de ce pe cununa mea nu este nicio piatră prețioasă?

Un înger îi răspunse:

— Deoarece tu nu ai câștigat niciuna. Pietrele prețioase sunt lacrimile pe care sfinții le-au vărsat pe când erau pe pământ. Tu însă nu ai plâns niciodată.

— Dar cum era să plâng, întrebă sfântul, de vreme ce mă simțeam atât de fericit învăluit în iubirea lui Dumnezeu?

— Aceasta este lucru mare, mai zise îngerul. De aceea cununa ta este de aur. Nestematele însă li se cuvin doar acelor care au lăcrimat.

O prietenie grea

Un cal și un câine au legat o prietenie pe cinste. De aceea căutau diverse căi de a-și arăta unul altuia prețuirea.

Câinele îi aducea calului cele mai bune oase pe care le afla, câtă vreme calul îi lăsa câinelui porția sa de fân.

Așa de mult țineau unul la altul încât au murit amândoi de foame.

Fericirea mea eu o știu, nu tu.

Nu doar pentru că tu poți constitui o simplă prezență trecătoare, dar și pentru că tu vrei să fii ceea ce eu nu

sunt.

Nu pot să fiu fericit atunci când mă schimb doar pentru a-ți satisface ție orgoliul.

Și nu pot să mă simt fericit atunci când mă critici pentru că nu gândesc așa cum gândești tu sau pentru că nu văd lucrurile așa cum le vezi tu.

Spui că sunt prea rebel.

Totuși, de câte ori ți-am respins convingerile, și tu te-ai ridicat împotriva alor mele.

Eu nu caut să-ți modelez mintea.

Știu că te strădui să fii tu însuți, dar nu pot admite ca tu să-mi spui ce trebuie să fiu.

Ziceai că sunt o persoană ștearsă pe care cu ușurință poți să o uiți.

Atunci de ce ai încercat să te folosești de viața mea pentru a-ți demonstra ție însuți cine ești?

Acrobatul

Era odată un acrobat celebru. Toată lumea recunoștea uimitoarea sa îndemânare: nimeni nu își amintea să îl și văzut vreodată clătinându-se sau căzând.

Într-o bună zi, cirul pentru care lucra acest acrobat se pomeni într-o gravă dificultate financiară.

Directorul cirului îi propuse atunci acrobatului nostru să înalțe mai sus sârma și să mărească distanța pe care o avea de parcurs pentru a atrage mai multă lume.

Angajații cirului își puneau toată încrederea în acrobat și erau convinși că aveau să aibă un succes nemaiauzit.

Adresându-se tovarășilor săi, acrobatul îi întrebă:

— Sunteți siguri că am să izbutesc? Cu toții răspunseră:

— Avem încredere deplină în tine și suntem absolut siguri că ai să reușești.

Exhibiția acrobatului nostru avu un succes răsunător. În fiecare zi lumea stătea la coadă la casa de bilete a cirului pentru a lua parte la acea extraordinară demonstrație de abilitate și curaj.

După un an de succes, directorul vru să facă așa

încât circul să aibă și mai mult răsunet și îi propuse acrobatului nostru un număr extraordinar, menit să atragă mai multă lume. Propuse să se lege un fir de oțel de pe un mal pe celălalt al unei ape, deasupra unei cascade amețitoare, și să fie poftiți acolo toți oamenii din zonă, împreună cu corespondenții ziarelor și televiziunilor pentru acea exhibiție fără precedent.

Toți angajații circuitului își manifestară și de astă dată încrederea în acrobatul nostru. Fără a pregeta, acesta acceptă provocarea.

Gata pentru periculoasa traversare pe firul atât de subțire, îi întrebă încă o dată pe tovarășii săi dacă aveau cu adevărat desăvârșită încredere în el.

— Desigur! strigară cu toții în gura mare. Acrobatul porni și numărul îi reuși fără greș, ducându-i la extaz pe spectatori.

Pe neașteptate, acrobatul ridică însă mâna și ceru voie să vorbească.

— Încrederea voastră în mine este nespusă, zise el.

— Desigur, răspunse unul dintre circari în numele tuturor.

— Atunci, vă propun o acrobație încă mai îndrăzneată.

— Minunat! Spune-ne despre ce este vorba. Încrederea noastră în tine este nemărginită: indiferent ce ne vei propune, noi vom accepta!

— Vă propun să trecem până pe malul celălalt și înapoi cu o trăsuriță pe acest cablu de oțel. Și, deoarece încrederea voastră în îndemânarea mea este deplină, îl poftesc pe unul dintre voi să urce în această trăsuriță pentru a trece împreună cu mine.

Însă nimeni nu dori să urce.

Intrând El în corabie, ucenicii lui l-au urmat. Și, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea. Și venind ucenicii la El, l-au deșteptat zicând: Doamne, mântuiește-ne, că pierim. Iisus le-azis: De ce vă este frică, puțin credincioșilor?

(Matei 8, 23 - 26).

Felul în care iubește Dumnezeu

O catehetă le povestise elevilor săi parabola fiului risipitor, dar își dădu seama că, după puțin timp, mulți dintre ei erau cu gândul aiurea. De aceea, le ceru să scrie rezumatul istorisirii.

Unul dintre aceștia scrisese următoarele: „Un om avea doi fii, însă cel mai tânăr nu prea voia să stea acasă și într-o bună zi plecă undeva departe, ducând cu el toți banii. Însă, la un moment dat, banii se terminară și tânărul se hotărî să se întoarcă acasă, pentru că nu mai avea ce să mănânce. Atunci când se apropia de casă, tatăl său îl zări și, foarte bucuros, luă un baston și fugi în întâmpinarea sa. Pe cale, se întâlni cu celălalt fiu al său, cel bun, care îl întrebă unde se ducea așa în grabă și astfel înarmat.

— S-a întors nenorocitul de frate-tău; după tot ce a făcut, merită o ciomăgeală pe cinste.

— Vrei să-ți dau o mână de ajutor, tată?

— Da, răspunse tatăl.

Și, astfel, cei doi îl bătură măr. La urmă, tatăl chemă o slugă și îi spuse să sacrifice vita cea mai grasă și să pregătească totul de sărbătoare, pentru că în sfârșit se săturase să-l cotonogească pe fiul său care-i dăduse atâta bătaie de cap”.

Ne este tuturor a greu să înțelegem felul în care iubește Dumnezeu.

Cei trei copii

Trei femei meraseră la fântână să ia apă. Aproape de fântână, pe o lespede de piatră, ședea un bătrân care le privea în tăcere și asculta ce povesteau.

Femeile își laudau copiii.

— Fiul meu, zicea cea dintâi, este atât de zvelt și îndemânatic la acrobații încât nimeni nu poate face ce face el.

— Al meu, afirma cea de-a doua, cântă ca o pasăre măiastră. Nu mai este nimeni pe lume care să aibă așa o voce frumoasă ca el.

— Tu ce spui despre fiul tău? o întrebară pe cea de-a treia care păstra tăcerea.

— Nu știu ce să vă spun despre fiul meu, răspunse femeia. Este un băiat bun, așa cum sunt atâția alții. Nu știe face nimic extraordinar...

Când amforele fură pline, cele trei femei o luară iar spre casă. Bătrânul se ținu după ele o bucată de vreme. Amforele erau grele, femeile de-abia le duceau în brațe.

La un moment dat, se opriră în loc pentru a se odihni, căci le durea spatele. Veniră spre ele trei tineri. Cel dintâi făcu pe loc niște giumbușlucuri: punându-și palmele pe jos, făcu roata cu picioarele în aer și apoi un șir de salturi mortale.

Femeile priveau la el cu uimire:

— Ce tânăr îndemânatic!

Cel de-al doilea tânăr intona un cântec. Avea un glas minunat cu care scotea niște triluri de pasăre măiastră.

Femeilor le dădură lacrimile când îl ascultară:

— E un înger!

Cel de-al treilea tânăr se îndreptă spre mama sa, luă el amfora cea grea și o porni la drum alături de ea.

Femeile se adresară bătrânului:

— Ce spui despre fiii noștri?

— Care fii? întrebă cu uimire bătrânul. Eu nu am văzut decât unul singur!

Îi veți recunoaște după roadă.

(Matei 7, 16).

Lanțul și pieptenele

Trăiau odată undeva în lumea aceasta doi soți a căror iubire nu încetase să crească după ce se căsătoriseră. Erau tare săraci, dar fiecare dintre ei știa că în inima celuilalt ardea câte o dorință neîmplinită. El avea un ceas de aur moștenit de la tatăl său și visa să cumpere pentru el un lanț din același metal prețios; ea avea părul lung și blond și visa un pieptene de sidef pe care să și-l poată așeza în plete ca pe o diademă.

Cu trecerea anilor, el se gândea tot mai mult la acel pieptene, în vreme ce ea aproape că uitase de el, gândindu-se doar cum ar putea cumpăra lanțul de aur pentru el.

De multă vreme nu mai vorbeau despre aceasta, dar înăuntrul lor nutreau în taină speranța împlinirii visului imposibil.

În dimineața celei de-a zecea aniversări a căsătoriei lor, soțul își văzu soția venindu-i înaintea surâzătoare, având însă capul aproape ras, fără cosițele ei lungi și frumoase.

— Ce ai făcut cu părul, draga mea? o întrebă el plin de uimire.

Femeia își deschise larg mâna în care strălucea un lanț de aur.

— L-am vândut pentru a cumpăra lanțul de aur pentru ceasul tău.

— Oh, draga mea, ce ai făcut? mai zise bărbatul deschizând și el mâna în care strălucea un prețios pieptene de sedef. Eu am vândut ceasul pentru a-ți cumpăra pieptenele!

Și se îmbrățișară pur și simplu, dându-și seama cât erau de bogați avându-se unul pe celălalt.

Ca pecete pe sânul tău mă poartă, poartă-mă pe mâna ta ca pe o brățară! Că iubirea ca moartea e de tare și ca iadul de grozavă este gelozia. Săgețile ei sunt săgeți de foc și flacăra ei ca fulgerul din cer. Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească; de-ar da cineva pentru iubire toate comorile casei sale, cu dispreț ar fi respins acela.

(Cântarea Cântărilor 8, 6 - 7).

În viață nu este fericire decât în a iubi și a fi iubit.

Trandafirul albastru

Simțindu-și sfârșitul aproape, împăratul Chinei dorea să găsească un soț pentru singura sa fiică. Aceasta nu doar că era cea mai elegantă și cultă fată din țară, dar era de departe și cea mai frumoasă. Avea un singur defect: nu voia nicidecum să se mărite.

Dar, cum tatăl său o implora una-ntruna, ea declară că avea să-l accepte drept soț pe acela care avea să îi aducă un trandafir albastru. De îndată ce aflară despre această condiție, toți prinții și nobilii tineri din împărăție se grăbiră să pornească în căutarea unui trandafir

albastru. Zadarnică fu însă strădania lor. Pe rând, mulți renunțară. Mai rămăseseră până la urmă trei.

Cel dintâi era cel mai bogat neguțător din imperiu, mai bogat decât însuși împăratul. El se duse la cel mai mare alchimist din împărăție care, cu ajutorul unor soluții magice și tot soiul de licori, preschimbă un trandafir alb într-un minunat trandafir albastru. Fără a pierde vreo clipă, negustorul duse trandafirul la palatul imperial. Prințesa pâli, dar apoi, privind trandafirul, zise:

— Dacă un fluture s-ar așeza pe acest trandafir, ar muri otrăvit.

Și aruncă trandafirul cât colo cu dezgust.

Cel de-al doilea era conducătorul armatelor imperiale. El ceru celui mai îndemânatic bijutier din lume să facă dintr-un safir cel mai frumos trandafir albastru. Când prințesa își aruncă ochii negri ca tăciunele asupra trandafirului care strălucea parcă învăluit în culorile mării reflectând cerul, zise:

— Tată, nu vezi că nu este un trandafir, ci doar un safir tăiat în formă de floare?

Cel de-al treilea pretendent era fiul celui dintâi dregător, un tânăr frumos, cult și bun. El îi puse timp de trei luni la lucru pe cei mai buni artiști ai împărăției pentru a face din cel mai fin porțelan un trandafir albastru.

— Îl voi păstra pentru că este frumos, zise prințesa, însă este doar un bibelou.

Astfel, și cel de-al treilea pretendent fu respins.

Într-o frumoasă seară de vară, prințesa admira de la fereastră apusul de soare, când auzi pe cineva cântând. Era un tânăr poet care trecea pe acolo din întâmplare. Privirile acestuia se întâlneau cu ale prințesei. Rămăseră amândoi o vreme în tăcere. Apoi, tânărul poet grăi blând:

— Aș vrea să mă căsătoresc cu tine.

— Vai mie! răspunse prințesa. Eu sunt flica împăratului și am făgăduit să mă căsătoresc doar cu acela care îmi va aduce un trandafir albastru. Până acum nimeni nu a reușit aceasta.

— Am să găesc eu un astfel de trandafir, zise poetul.

În dimineața următoare, poetul culese un trandafir alb și îl aduse împăratului. Acesta i-l înfățișă fiicei sale râzând. Prințesa luă trandafirul și spuse fără cea mai mică ezitare:

— Iată în sfârșit trandafirul albastru!

Împăratului îi trebui ceva vreme să se dezmeticească. Dregătorii și curtenii începură a murmura:

— Trandafirul acesta nu este albastru... Prințesa însă le răspunse:

— Nu vedeți voi bine! Acest trandafir este albastru, v-o spun eu. Priviți-l mai bine și veți vedea că este de un albastru cum nu s-a mai pomenit!

Întreaga curte tăcu. Prințesa se căsătorii cu poetul și fură fericiți până la adânci bătrâneți.

Vedem bine numai cu inima. Ar trebui să ne încredem mai mult în ea.

Ucenicul

Pe vremea castelelor fortificate și a vajnicilor luptători înveșmântați în armuri, un tinerel îndrăzneț și destul de îndemânatic hotărî să se facă fierar. Tânărul nostru începu ca ucenic și iute prinse meseria. Învăță să mânuiască cleștii, să bată fierul pe nicovală, să folosească foalele. Era chiar priceput: știa fauri săbii desăvârșite la înfățișare, cu lama subțire și rezistentă la orice lovitură, candelabre cu mii de înflorituri și grilajuri din cele mai minunate.

Odată ce sfârși ucenicia, intră ca fierar în atelierul palatului regal.

Toată îndemânarea sa în prelucrarea fierului se vădi însă vană, întrucât nu învățase lucrul cel mai simplu: cum să folosească amnarul pentru a aprinde focul, lucru absolut necesar în meseria sa.

Este evident că fiii noștri trebuie să dobândească anumite deprinderi (să știe citi, înota, folosi computerul), doar trebuie să se pregătească pentru a trăi în secolul al XXI-lea. Dacă însă nu le oferim nimic altceva, dacă neglijăm aspectul spiritual, nu ne ocupăm de mai mult decât de lucrurile secundare ale vieții, ca și când aceasta

nu ar avea altceva în centru. În anumite culturi, descoperirii acestui centru spiritual nu i se spune altfel decât a învăța să fim oameni.

Binecuvântarea într-o bună zi, renumitul părinte Henri Nouwen, care decisese să trăiască în comunitatea Arcăi după o carieră universitară, văzu venind spre el o fată handicapată aparținând acestei comunități; aceasta îi spuse:

— Henri, îmi dai o binecuvântare?

Părintele Henri Nouwen răspunse automat la această cerere, făcând cu degetul semnul crucii pe fruntea fetei.

În loc de a se arăta mulțumită, aceasta protestă cu vehemență:

— Nu, așa nu-i bine. Eu vreau o binecuvântare adevărată!

Părintele Nouwen își dădu seama că îi răspunsese din obișnuință și de formă și îi zise:

— Iartă-mă, am să-ți dau o binecuvântare adevărată când o să fim adunați cu toții la slujbă. După liturghie, pe când erau de față înjur de treizeci de persoane care ședeau pe jos în cerc, părintele Nouwen spuse:

— Janet mi-a cerut să-i dau o binecuvântare specială. Ea simte că are nevoie acum de ea.

Fata se ridică și merse înspre preot, care purta un lung veșmânt alb cu mâneci largi care îi acopereau cu totul mâinile. Deodată, Janet îl îmbrățișa și își lipi capul de pieptul său. Fără să pregete, părintele Nouwen o învălui cu mânecele sale, de aproape ca o ascunse în faldurile veșmântului său.

Pe când erau astfel îmbrățișați, părintele Nouwen rosti:

— Janet, aș vrea să știi că tu ești fiica preaiubită a lui Dumnezeu. Tu ești de mare preț înaintea Domnului. Surâsul tău, dragălașenia ta față de ceilalți membri ai comunității și toate faptele bune pe care le faci ne arată ce ființă minunată ești. Știu că în ultimele zile te-ai simțit puțin dărâmată și că inima ta este tristă, dar vreau să îți amintesc cine ești: ești o persoană deosebită, iar

Dumnezeu și cei din jur te iubesc mult.

Janet își înălță capul și îl privi; surâsul său deschis vădea faptul că simțise și primise cu adevărat binecuvântarea.

Atunci când Janet se întoarse la locul său, și ceilalți handicapați vrură să primească binecuvântarea. Până și unul dintre asistenți, un tânăr de douăzeci și patru de ani, ridică mâna și spuse:

— Și eu?

— Desigur, haide! răspunse părintele Nouwen.

Îl îmbrățișa și zise:

— John, este așa de bine că te afli aici. Tu ești fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Prezența ta ne aduce tuturor a bucurie. Atunci când întâmpini dificultăți și viața îți pare grea, amintește-ți mereu că ești învăluit într-o iubire nesfârșită.

Tânărul îl privi cu lacrimi în ochi și zise:

— Mulțumesc, mulțumesc din inimă.

Ideea că suntem blestemați ni se impune parcă mai ușor decât aceea că suntem binecuvântați.

Ar trebui să redescoperim frumusețea binecuvântării.

Și atunci când lucrurile merg rău și viața ne pare grea, să ne amintim cine suntem: suntem niște persoane deosebite, iubite mult de Dumnezeu și de cei de alături.

Țapul ispășitor

Erau odată zece țărani care mergeau împreună la câmp. Îi prinse pe neașteptate o furtună mare, care zguduia copacii din rădăcini și sfichiuia aprig pământul.

Gonind pe sub fulgere și rafale de grindină, cei zece se adăpostiră printre ruinele unui vechi templu.

Bubuitul tunetelor era din ce în ce mai asurzitor, fulgerele dănuiau înfricoșător pe zidurile templului. Țăranii erau îngroziți și începură să-și spună, cu glas scăzut, că între ei era desigur un mare păcătos, care purta vina izbucnirii acelei furii a naturii care avea să îi nimicească pe toți.

— Trebuie să descoperim vinovatul și să-l alungăm

dintre noi, sugeră unul dintre ei.

— Să ne agățăm pălăriile afară, zise altul. Acela a cărui pălărie va fi luată prima de vânt să fie păcătosul și să îl lăsăm în voia sorții.

Cu toții căzură de acord. Abia deschiseră ușa de la intrare și cu greu își agătară pălăriile de paie afară.

Vântul smulse pe dată una dintre ele.

Fără pic de milă, țăranii noștri îl zvârliră afară pe stăpânul ei. Amărâtul, plecat de spate pentru a ține piept vântului, se pierdu în furtună.

Făcuse doar câțiva pași, când auzi un bubuit înfiorător: un trăsnet înfricoșător se abătuse asupra templului și îl făcuse praf cu tot cu cei dinăuntru.

Odată, un pui de leopard s-a rătăcit pe stepe și un elefant l-a călcat din întâmplare. Puțin după aceasta, puiul a fost găsit și vestea morții lui a ajuns la tatăl său.

— *Puiul tău a murit, i se spuse în gura mare bătrânului leopard. L-am găsit în iarbă jos în vale.*

Leopardul răcni cu durere și mânie:

— *Cine l-a ucis? Spuneți-mi cine l-a omorât ca să mă pot răzbuna.*

— *Elefantul a fost.*

— *Elefantul?*

— *Da, elefantul.*

Bătrânul leopard căzu pe gânduri și, după puțin timp, zise:

— *Nu, nu a fost elefantul. Sigur au fost caprele! Da, caprele au fost! Dar veți vedea cum am să mă răzbun.*

Și bătrânul leopard, aprins de o aprigă mânie, goni pe culmea pe care pășteau caprele și sfâșie întreaga turmă.

O zi frumoasă

Plouase timp de două săptămâni. Apoi, iată că se ivi o zi cu un minunat cer senin, plină de miresme, o zi dintr-acelea cum greu se poate imagina

Muncile agricole rămăseseră însă în urmă și stăpânul fermei își căuta nervos salahorul.

Își trimise fiica să îl cerceteze.

Femeia îl găsi în fața barăcii sale, tolănit fericit pe iarba sub soarele care îi învăluia chipul. Îl ciondăni și îl pofti fără prea multă tăgadă la lucru.

Omul o privi surâzând și îi zise apoi:

— Chiar crezi că pot să-ți vând o zi ca aceasta?

Suntem atât de obișnuiți să vindem și să cumpărăm totul, încât nu mai izbutim să ne imaginăm că sunt și lucruri care nu au preț.

La sfârșitul lumii

La sfârșitul lumii, miliarde de persoane fură duse pe o câmpie întinsă, înaintea tronului lui Dumnezeu. Multe dintre ele dădură înapoi în fața acelei străluciri de neimaginat. Însă unele din primul rând ridicară glasul în chip tulburător, nu cu convenita teamă, ci într-un fel provocator.

— Poate oare Dumnezeu să ne judece? Dar ce știe El despre suferință? grăi o femeie tânără.

Își ridică mână pentru a arăta numărul tatuat pe mâna sa într-un lagăr nazist de concentrare.

— Am îndurat teroarea, bătaia, tortura și moartea!

Într-un alt grup, un tânăr negru își arată beregata.

— Dar despre asta ce zici? întrebă arătând urmele funiei. Am fost spânzurat fără altă vină decât aceea de a fi negru.

În alt grup era o studentă gravidă, cu ochi încercănați.

— De ce trebuie să sufăr? murmură ea. Nu a fost vina mea.

Pe toată întinderea erau sute și sute astfel de grupuri. Fiecare dintre ele avea să-i facă lui Dumnezeu reproșuri pentru răul și suferința a căror existență în lume o îngăduie.

Ce știa Dumnezeu, care trăia într-un loc în care curgea lapte și miere, unde nu erau lacrimi, suferințe sau ură? Ce știa Dumnezeu despre câte îndură omul pe lume? Viața lui Dumnezeu este ușoară, ziceau ei.

Fiecare grup alese un reprezentant dintre aceia care suferiseră cel mai mult: un evreu, o persoană care fusese

victimă a celor petrecute la Hiroshima, o persoană bolnavă de artrită, înfiorător de diformă, un copil suferind de leziuni cerebrale. Se adunară în mijlocul câmpiei pentru a se sfătui între ei. La urmă, erau pregătiți să-și pledeze cauza. Era o mișcare inteligentă.

Înainte de a putea să îi judece, Dumnezeu trebuia să îndure ceea ce înduraseră ei înșiși. Dumnezeu trebuia condamnat să trăiască pe pământ.

— Să se nască evreu. Să se pună la îndoială legitimitatea nașterii sale. Să aibă o misiune într-atât de grea încât, atunci când și-o va îndeplini, până și ai săi să creadă că nu este în toate mințile. Să fie trădat de cei mai apropiați prieteni ai săi. Să aibă de înfruntat acuzații, să fie judecat de un tribunal nedrept și condamnat de un judecător josnic. Să fie torturat. În fine, să înțeleagă ce înseamnă să te simți absolut singur, apoi să moară: să moară într-un fel care să nu lase urmă de îndoială în ce privește veridicitatea morții, să aibă martori.

Pe când fiecare dintre reprezentanți rostea partea sa de discurs, din mulțime se înălțau murmure de aprobare.

Când și cel din urmă sfârși ce avea de spus, se așternu o tăcere îndelungată. Nimeni nu mai îndrăzni să spună ceva, deoarece cu toții își dădură seama că Dumnezeu împlinise deja punct cu punct aceste condiții.

„Și cuvântul s-a făcut trup”.

(Ioan 1, 14).

Ce este mai de preț

Era odată un copil bun și pios care trăia din pomana ce i-o dădeau credincioșii. Într-o zi, el se gândi: „Ce-ar fi să cerșesc purtând niște straie de cerșetor respingător?”

Zis și făcut: își legă la mijloc o zdreanță, așa cum făceau *paria*, oamenii cei mai săraci din India.

În acea zi, nu-i dădu nimeni binețe sau de pomană.

Se duse la târg, se duse la templu, dar nimeni nu-i adresă o vorbă.

Data viitoare, copilul își luă straietele castei sale: îmbracă un frumos veșmânt alb și pe deasupra o haină brodată și își puse pe cap un turban de mătase. Oamenii îl

salutau și îi dădeau pomană pentru el și pentru templu.

Când se întoarse acasă, băiatul își scoase hainele, le așeză pe un scaun și, făcând o plecăciune adâncă, spuse:

— Ferice de voi, veșmintelor, ferice de voi, întrucât pe lume mai de preț sunt socotite veșmintele și nu fința care le îmbracă.

Un circ care poposise pe un loc deschis de la marginea unui sat luă foc în timpul reprezentației. Clovnul, îmbrăcat de spectacol, fugi să ceară ajutor. Ajunse gâfâind în piață și se apucă să îi roage pe țărani:

— *Veniți în grabă! Arde circul!*

Însă lumea luă țipetele măscăriciului drept unul dintre acele îndemânaticе trucuri ale meseriei sale menite să atragă lumea la spectacol, așa încât îl aplaudară, râzând cu lacrimi.

— *Dacă nu-l stingem chiar acum, focul va cuprinde grânele coapte și va ajunge până în sat! striga clovnul nostru, încercând în zadar să îi convingă pe oameni să vină, tot spunându-le că nu-i nicidecum vorba de o vreo închipuire sau de vreo înșelătorie, ci de cruda realitate.*

Plânsul său însă făcea râsetele să crească:

— *Bravo! striga lumea. Ești un actor desăvârșit!*

Astfel, focul se întinse nestingherit, cuprinzând circul și toate casele din sat.

Oare de ce ținem seama de haine și nu de oameni? Ne punem încrederea mai degrabă în ținutele elegante ale unora decât în ceea ce gândesc; tinerii se căsătoresc adesea privind mai degrabă la imaginea unei persoane decât la acea persoană.

Piatra prețioasă

Doi prieteni se reîntâlniră după o îndelungată despărțire. Unul dintre ei se îmbogățise, celălalt era sărac.

Luară masa împreună și dezgropară amintiri.

Apoi cel sărac ațipi.

Prietenul său, copleșit de milă, înainte de a pleca, îi strecură în buzunar un diamant de mare preț.

Trezindu-se însă, cel sărac nu găsi această piatră prețioasă și continuă să-și ducă viața ca înainte.

După un an, se întâmplă ca prietenii noștri să se întâlnească iar.

— Spune-mi cum de nu ai găsit piatra prețioasă pe care ți-am pus-o în buzunar? îl întreabă cel bogat pe prietenul său, văzând că încă trăia în mizerie.

Fiecare întâlnire cu un om constituie o astfel de experiență. Fiecare persoană de lângă noi ne dăruiește o comoară de mare preț. Cel mai adesea însă nu ne dăm seama de acest lucru.

Locul de pe urmă

Iadul era de acum plin și la poarta sa mai era un șir lung de persoane care așteptau să intre și ele. Diavolul se văzu nevoit să oprească intrarea tuturor acelor aspiranți.

— A mai rămas un singur loc liber și, desigur, acesta i se cuvine celui mai mare păcătos, vesti el. Este printre voi măcar unul care să fi făcut mai multe crime?

Ca să-l găsească pe cel mai rău dintre toți, diavolul începu să-i cerceteze pe păcătoși în șir.

După ceva vreme, îl văzu pe unul pe care nu-l băgase în seamă până atunci.

— Tu ce ai făcut? îl întreabă.

— Nimica. Eu sunt un om bun, am ajuns aici din greșeală.

— Ba ai făcut sigur ceva, chicoti diavolul. Fiecare mai greșește.

— Așa este, o știu - zise cu multă convingere omul nostru - dar eu m-am ținut întotdeauna la distanță. Am văzut cum unii oameni îi prigoneau pe alții, dar nu m-am amestecat în această vânătoare. Am văzut cum unii îi lasă pe copii să moară de foame și îi vând ca pe niște sclavi; am văzut cum sunt marginalizați cei slabi, de parcă ar fi un lucru de aruncat la gunoi. Am văzut cum toți scornesc numai răutăți și înșelăciuni pentru a se amăgi unii pe alții. Eu însă am rezistat ispitei și nu am făcut nimic niciodată.

— Nimic-nimic? îl întreabă diavolul neîncrezător. Și chiar ai văzut toate acestea?

— Cum te văd și cum mă vezi.

— Și niciodată nu ai făcut nimica? întreabă iarăși

diavolul.

— Nu!

Diavolul izbucni atunci:

— Intră, prietene, locul este al tău.

Un om de bine mergea prin oraș și dădu de o fetiță în zdrențe care cerea de pomană.

Își îndreptă gândul spre Dumnezeu: „Doamne, cum poți permite una ca asta? Te rog, fă ceva”.

Pe seară, la telejurnal văzu diverse secvențe cu morți și copii muribunzi și cu trupurile chinuite.

Se rugă iarăși: „Doamne, câtă mizerie. Fă ceva!”

În timpul nopții, Dumnezeu îi spuse direct: „Am făcut deja ceva: te-am făcut pe tine!”

Micuțul șurub în structura unei nave era un șurub mic, mic de tot și neînsemnat, care - împreună cu alte șuruburi mici și neînsemnate ca el - țineau laolaltă două plăci de oțel.

În timpul unei călătorii pe Oceanul Indian, micuțul șurub hotărî că se săturase de întunecata sa existență atât de puțin apreciată (în atâția și atâția ani, nimeni nu-i spusese vreodată vreun „mulțumesc” pentru ceea ce făcea) și izbucni:

— Gata, plec, am hotărât!

— Dacă pleci tu, plecăm și noi, ziseră celelalte șuruburi.

Și, pe dată, șurubul nostru începu să joace în lăcașul său, iar celelalte îi urmară pilda. Cu fiecă val, fiecare se clătina tot mai mult.

Cuiele în care se ținea bordajul navei începură a protesta:

— Păi așa va trebui și noi să plecăm de la locul nostru...

— Pentru numele cerului, opriți-vă! strigară către șuruburi plăcile de oțel. Dacă nu ne mai țineți laolaltă, s-a terminat cu noi!

Ideea micuțului șurub de a părăsi nava fu iute făcută cunoscută în toate ungherele acesteia.

Corabia, care mai înainte înfrunta valurile cu atâta

siguranță, începu să trosnească din toate încheieturile și să se clatine.

Toate plăcile, nervaturile, pârghiile, șuruburile și cele mai mici cuie ale navei hotărâră să trimită un mesaj către micuțul șurub, cerându-i să renunțe la ideea sa:

— Întreaga corabie se va face bucăți, se va scufunda și niciunul dintre noi nu se va întoarce acasă.

Micuțul șurub se simți măgulit de aceste vorbe și descoperi dintr-odată că este mult mai însemnat decât își închipuisese vreodată. Atunci trimise tuturor a vorbă că va rămâne la locul său.

Pe când lumea doarme.

Eu mă uit pe fereastră și cercetez

Linștea care înainte răsuna de viață.

Se strecoară încetișor umbrele

Care se întind pe jos.

Stau cu fața lipită de geam;

De-abia mă văd, dar sunt prezentă.

Astfel, pe când liniștea se așterne peste pământ.

Eu număr urmele lăsate de pași pe nisip, pe stradă și în noi.

Și, chiar dacă nu sunt mai mult decât un licăr de viață.

Îi făgăduiesc lui Dumnezeu ca, înainte de a nu mai fi.

Lumea să afle că exist și eu.

(Wendy, 12 ani).

Exemplul

— Tată, cum începe un război? întrebă Andrea, impresionat de ceea ce văzuse la telejurnal.

— Vezi tu, puiule, cam așa stau lucrurile: dacă, de pildă, între Statele Unite și Anglia apare o serioasă neînțelegere într-o anumită chestiune...

Mama îl întrerupse:

— Nu vorbi prostii. Între Anglia și America nu sunt nicio conflict!

— Dar ce importanță are? Dădeam doar un exemplu.

— Numai așa poți să-i impui copilului capul cu tot soiul de prostii!

— Măcar eu îi umplu capul cu ceva, în vreme ce după tine ar putea să rămână gol.

— Hai, nu mai spune... Nu-ți dai seama că ești ridicol?

Andrea interveni atunci:

— Vă mulțumesc, am priceput...

Tata mă ia în brațe în fiecare zi și mă întreabă de câte ori am declarat război. Alexandra, 4 ani.

Atâta doar...

O groaznică secetă cuprinsese ținutul. Iarba mai întâi se îngălbenise și apoi se oflise cu totul. Tufișurile se uscaseră și copacii își pierduseră seva. Nu cădea din cer niciun strop de ploaie și diminețile veneau una după alta fără să aducă pământului măcar trecătoarea proștețime a rouăi.

Viețuitoarele mai mici sau mai mari mureau cu miile. Puține erau acela care aveau forța de a fugi din acel deșert care înghițea totul.

Seceta era tot mai grea zi de zi. Până și copacii cei mai puternici și bătrâni, care își aveau rădăcinile adânc înfipite în pământ, își pierduseră frunzele. Toate fântânile și toate izvoarele secaseră. Apa pâraielor și a râurilor scăzuse de tot.

Doar o singură floare rămăsese vie, deoarece un izvorăș mai dădea câțiva stropi de apă. Izvorul însă era disperat și spunea:

— Totul este arid, secăt și pe moarte. Și eu nu pot să fac nimica. Ce noimă au cei doi stropi de apă pe care îi dau?

Prin apropiere era însă un bătrân copac puternic. El ascultă plânsetul izvorășului și, înainte de a pieri și el, îi spuse acestuia:

— Nimeni nu așteaptă ca tu să înverzești iarăși întreg acest deșert. Datoria ta este să ții în viață acea floare. Atâta doar.

Cu toții suntem responsabili pentru câte o floare. Uităm însă prea adesea de ea și ne plângem de tot ceea ce nu izbutim să facem.

Un profesor își termina cursul și apoi rosti cuvintele obișnuite:

— Aveți nelămuriri? Un student zise:

— Domnule profesor care este sensul vieții?

Unul dintre cei din sală, care era pe punctul de apleca, începu să râdă. Profesorul îl privi îndelung pe student, cercetând parcă dacă era o întrebare serioasă. Înțelese că da.

— Am să vă răspund.

Scose din buzunarul de la pantaloni portofelul și din el o oglinjoară rotundă, nu mai mare decât o monedă. Zise apoi:

— Eram copil pe timpul războiului, într-o zi, am găsit pe stradă o oglindă făcută țandări. Am păstrat ciobul cel mai mare. Acesta este. Am început să mă joc cu el și am fost încântat să văd cum puteam cu ajutorul lui să îndrept reflexul luminii în cele mai întunecoase unghere unde soarele nu ajunge niciodată: găuri adânci, crăpături, ascunzișuri. Am păstrat oglinjoara. Devenind bărbat, am înțeles că acesta nu era un simplu joc de copil, ci o prefigurare a ceea ce aș fi putut face în întreaga mea viață. Eu însumi sunt o frântură dintr-o oglindă pe care încă nu am văzut-o întreagă. Prin ceea ce am însă, pot aduce lumină - adevăr, înțelegere, cunoaștere, bunătate, blândețe - în ascunzătorile din inimile oamenilor și să schimb ceva în unii. Poate că și alții vor face la fel dacă vor vedea aceasta.

După mine, în aceasta constă sensul vieții.

Ispita

Era odată un pustnic atât de desăvârșit, încât trăia deja cu un picior în rai.

Se mulțumea cu foarte puțin, viețuind într-o peșteră săpată în coasta unui munte verde, de unde își aduna poame pădurețe, bace și ceva rădăcini pentru gustarea de amiază duminica.

— Oare cum aș putea să-l duc în ispită? se întreba fără încetare diavolul.

D spiona, mereu îi era pe urme, îl cântărea din cap

până în picioare pentru a-i găsi punctul vulnerabil, însă nimic. Dădu din picioare, se înfurie, înjură, până ce se hotărî să treacă direct la atac.

I se înfățișă pustnicului care înmuia în apa izvorului o bucată de pâine uscată.

— Salutare, îi zise Satana. Știi cine sunt?

— Diavolul, răspunse liniștit pustnicul nostru.

— Dumnezeu mi-a îngăduit să te ispitesc. Aș vrea să săvârșești un păcat de moarte.

— Vorbește, zise pustnicul. Te ascult.

— Omoară pe cineva.

— Nu, aceasta nu este cu putință.

— Năpustește-te atunci asupra unei femei.

— Acesta este un lucru animalic și dezgustător. Nu voi face una ca asta niciodată.

Pleacă de aici, diavole, nu ai multă închipuire.

— Atunci măcar bea un strop de vin. Acesta nici măcar nu este un păcat. Hai, fă-mi pe plac!

Pustnicul oftă:

— Prea bine. Un strop nu poate face niciun rău.

Pe dată se pomeni în mâini cu o ulcică de vin cu gust proaspăt și înțepător. Bău un strop, prinse gustul și mai bău unul.

— Hram, făcu, este nemaipomenit. Bău o înghițitură mai serioasă și zise:

— Este tare, este o drăcovenie... Începu să râdă prosteste. Apoi continuă să bea, stând în genunchi și începând a se clătina. O fetișcană urca pe cărare.

— Ziua bună, omul lui Dumnezeu! zise ea. Ți-am adus niște mere și pâine.

Urlând ca un lup și cu ochii încețoșați, pustnicul o prinse pe fată de păr și o aruncă la pământ. Sărmana strigă cât o țineau puterile. Tatăl ei, care era la câmp, o auzi și veni în goana mare. Pustnicul, văzându-l pe om venind, înșfacă un bolovan și îl izbi cu toată puterea.

Când își veni în fire, pustnicul îl văzu zăcând la picioarele sale într-o baltă de sânge.

— Cred că este mort, zise Satana, făcând pe

neștiutorul.

Culese o floare și o luă în gură.

Pustnicul se aruncă la pământ îngenunchind îngrozit:

— Doamne Dumnezeule, ce am făcut? întrebă.

Diavolul răspunse:

— Ai ales din trei rele pe acela mai mărunț. Aceasta te va face să petreci zile în șir în tovărășia mea.

Și, zicând acestea, se îndepărtă fluierând. După numai câțiva pași, se opri și, ca și cum s-ar fi adresat unui vechi tovarăș de drum, zise:

— Ei bine, pustnicule, vii odată?

Nu există rele mărunte...

Bambusul într-o grădină de soi, creștea un bambus cu o înfățișare aparte. Stăpânul grădinii îl îndrăgea mai mult decât orice alt copac. An după an, bambusul creștea și se făcea tot mai puternic și mai frumos, deoarece știa că Stăpânul îl iubea și era fericit pentru aceasta.

Într-o zi, Stăpânul grădinii se apropie de arborele său cel drag și îi spuse:

— Bambusul meu drag, am trebuință de tine.

Minunatul copac simți că venise clipa pentru care fusese creat și zise, cu multă bucurie:

— Stăpâne, gata sunt. Fă din mine ce vrei. Glasul Stăpânului era grav:

— Va trebui să te tai însă pentru a putea face ceea ce vreau cu tine.

Copacul se înspăimântă:

— Să mă tai, Doamne? Pe mine, cel mai frumos copac din grădina ta? Nu, te rog, nu! Folosește-mă spre bucuria ta, Stăpâne, însă, te rog, nu mă tăia.

— Bambusul meu drag, dacă nu te tai, nu te pot folosi.

Peste grădină se așternu tăcerea. Până și vântul încetă să mai bată. Bambusul își plecă încetișor coroana și murmură:

— Doamne, dacă nu mă poți folosi fără a mă tăia, retează-mă.

— Bambusul meu drag, continuă Stăpânul, nu doar

că trebuie să te tai, dar trebuie să-ți retez și crengile, și frunzele.

— Stăpâne, ai milă de mine. N-ai decât să-mi distrugi frumusețea, dar lasă-mi măcar crengile și frunzele!

— Dacă nu le tai, nu te pot folosi! Soarele își ascunse fața, un fluture îngrozit își luă zborul. Tremurând, bambusul zise încetișor:

— Stăpâne, retează-le!

— Bambusul meu drag, dar trebuie să fac mai mult decât atât. Trebuie să-ți despic tulpina în două și să-ți scot afară inima. Dacă nu fac asta, nu te pot folosi.

Bambusul se plecă până la pământ și îngăimă:

— Doamne, taie-mi tulpina și scoate-mi și inima

Astfel, Stăpânul grădinii tăie bambusul, îi retează crengile și frunzele, îi despică tulpina în două și îi scoase măduva. Apoi îl duse într-un loc unde țâșnea un izvor cu apă proaspătă, undeva în apropierea câmpurilor sale care aveau de suferit de pe urma secetei. Cu multă atenție, legă la izvor unul dintre capetele bambusului său drag, pe celălalt îndreptându-l spre câmpul uscat.

Apa cristalină, proaspătă și dulce începu să curgă prin trunchiul bambusului spre câmpuri. Acolo se sădi orez și recolta fu din cele mai bune.

Astfel, chiar retezat și ciopârțit, bambusul deveni o adevărată binecuvântare.

Pe când era copacul cel frumos, bambusul trăia doar pentru sine și își contempla propria frumusețe. Retezat, rănit, desfigurat, se preschimbase într-un jgheab pe care Domnul îl folosea pentru a face împărăția sa roditoare.

Ceea ce noi numim suferință Dumnezeu denumeste prin cuvintele „am trebuință de tine”.

Oaia

De îndată ce a fost creată, oaia a descoperit că era cel mai slab animal. Mereu îi tremura inima să nu cumva să fie atacată de alte animale mai puternice și mai fioroase. Nu știa de fel cum avea să se apere.

Se întoarce la Creatorul său și îi povestește pătimea.

— Vrei ceva ca să te aperi? o întrebă cu blândețe

Dumnezeu.

— Da.

— Ce ai zice de o pereche de colți ascuțiți?

Oaia dădu din cap:

— Cum aş putea să mănânc așa din iarba fragedă? Și apoi aş avea o înfățișare înflorătoare.

— Ai vrea mai degrabă niște gheare puternice?

— A, nu, poate mi-ar veni cheful să le folosesc și când nu s-ar cuveni...

— Ai putea atunci să ai saliva înveninată, urmă Domnul cu răbdare.

— Nici pomeneală. Aș fi urâtă și alungată de toți, așa cum se întâmplă cu șarpele.

— Dar de două coarne tari ce ai zice?

— O, nu... Căci atunci nu m-ar mai mângâia nimeni.

— Dar, pentru a te apăra, ai totuși nevoie de ceva care să facă rău celor ce te atacă...

— Eu să fac rău cuiva? Nu, n-aș putea în ruptul capului. Mai degrabă rămân așa cum sunt...

Noi, ființele umane, părem a fi pierdut din vedere faptul că suntem un fel de animale care nu au nici măcar blană sau colți ascuțiți pentru apărare. Dar nu răutatea, ci umanitatea este cea care ne ocrotește: acea capacitate de a-i iubi pe ceilalți și de a primi iubirea pe care doresc să ne-o ofere ceilalți.

Nu duritatea ne dăruiește pacea în timpul nopții, ci tocmai blândețea, aceea care îi face pe cei de lângă noi să dorească a ne învălui cu iubirea lor. Adevărata putere a omului constă în blândețea sa.

Asigurarea

Era odată un om de treabă care se numea Romoletto și care locuia într-o căsuță pe malul Tibrului. Într-o dimineață de primăvară, Romoletto își dădu seama că apa acestuia ajunsese până la ușa casei lui. Plouase mult, iar apele Tibrul crescuseră bine, fiind galbene și amenințătoare. Îl îngrijoră puțin ceea ce se spunea la radio. „Toți cei care locuiesc în apropierea Tibrului trebuie să își părăsească locuințele: se așteaptă o revărsare a

apelor", se repeta într-una la jurnal. Romoletto era foarte pios și avea multă încredere în Dumnezeu. Așa încât îngenunche și începu să se roage.

— Doamne, salvează-mă!

În acea clipă, auzi un glas din înalt:

— Nu te teme, Romoletto, îți port eu de grijă!

Era glasul Domnului.

Romoletto, plin de bucurie, se ridică și începu să trebăluiască așa cum făcea zi de zi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe la ora zece, apa îi ajunsese la mijloc și Romoletto se refugie la etaj. Trecu pe acolo un echipaj al pompierilor.

Unul dintre aceștia îl zări și strigă:

— Grăbiți-vă, haideți cu noi! Este periculos să rămâneți aici!

— Nu, eu am asigurare de sus! răspunse Romoletto, arătând spre cer.

Pe la cinci, apa ajunsese deasupra patului lui Romoletto și acesta se retrase la mansardă. Trecu pe acolo o barcă a celor de la

Protecția civilă și cineva strigă:

— Haideți imediat de acolo! Apa este încă în creștere!

Romoletto refuză însă cu încăpățănare:

— Am eu ocrotitorul meu, răspunse.

Pe la cinci și un sfert, apa trecuse de streășină și Romoletto se urcă pe acoperiș. Trecu prin preajmă o barcă de cauciuc a Crucii roșii în căutarea celor care mai puteau fi salvați. În zadar încercară să-l ia de acolo pe Romoletto. El se agățase de horn ca și scaiul.

— Nu este nevoie. Am eu cine să mă salveze!

Apa însă creștea în continuu și, la șase fără zece minute, Romoletto se înecă.

Pe când ajunse în rai, Romoletto fierbea de furie. Se duse drept la Dumnezeu și îi zise cu reproș:

— Ai zis că îmi vei purta de grijă și, când colo, iată-mă mort și îngropat!

Dumnezeu îl privi cu multă bunătate și îi spuse:

— Dar eu ți-am purtat de grijă, Romoletto. Ți-am trimis *trei* bărci!

Era un sărman care primise de la viață numai lovături. Dar el se ruga într-una:

— *Doamne, te rog, ajută-mă să câștig măcar la loto.*

Lucrurile mergeau tot mai rău cu el, însă el se ruga:

— *Doamne, dă-mi o mână de ajutor, fă să câștig la loto.*

În fiecare zi înălța spre cer această rugăciune:

— *Doamne, dă-mi o mână de ajutor... fă să câștig la loto.*

Până ce, într-o noapte, glasul lui Dumnezeu îl trezi:

— *Păi tu să-mi dai o mână de ajutor: ia măcar un loz!*

Câștigul

Un om de știință chinez fusese invitat la Universitatea din Berlin. Un coleg german îl aștepta la ieșirea din aeroport. După formalitățile de cuviință, cei doi se îndreptară spre stația de autobuz. O mașină era oprită acolo și tocmai stătea să plece.

Profesorul german îl luă pe chinezul nostru de braț, spunând:

— Haideți, haideți repede!

Cei doi o luară la goană și izbutiră să sară în autobuz în ultima clipă. Abia ce pășiseră înăuntru și iată că ușile se închiseră și mașina se puse în mișcare.

Oftând adânc, neamțul se uită la ceas:

— Har Domnului, zise precipitat, așa am câștigat zece minute.

Chinezul se uită la el întrebător și întrebă zâmbind:

— Și ce vom face cu aceste zece minute?

Nu este așa important să fim ocupați, cât să știm de ce suntem astfel. Albinei i se aduc laude, în vreme ce tânțarul este blestemat.

Ne petrecem jumătate din viață căutând ce să facem cu timpul pe care ne-am străduit atâta să-l câștigăm.

Poteca

O fetiță trăia fericită cu tatăl și mama sa. Dar, din spirit de răzbunare, niște oameni răi o răpiră.

Veniră într-o zi îmbrăcați în niște haine lungi pe strada pe unde mergea ea la școală și o luară cu ei.

Mergând la galop pe caii lor negri se îndepărtară iute de sat, îndreptându-se spre codrul cel întunecos și sumbru care îi înghițea pentru totdeauna pe nesocotiții care se aventurau pe acolo fără călăuză.

Acei oameni cu inimă de piatră o duseră pe fetiță în inima pădurii. Voiau să se rățească pentru totdeauna în codru.

Fetița plângea îngrozită și repeta într-una - aproape strigând - rugăciunea învățată de la mama ei: „Bucură-te, Marie, cea plină de har...”

Ajunseră acolo unde pădurea era mai deasă și mai greu de străbătut. Acolo o părăsiră pe fetiță.

Copila se ghemui la picioarele unui copac mare, continuând să repete printre sughițuri: „Bucură-te, Marie... Bucură-te, Marie...”

Dintr-odată, printre lacrimi, văzu chiar la picioarele sale ivindu-se un trandafir, cu petalele fine ca o mângâiere. Ceva mai în față, se vedea printre firele de iarbă și frunze un alt trandafir și apoi un altul și un altul, alcătuind o potecă șerpuind printre copaci. Fetița începu să înainteze de la un trandafir la altul, mai întâi șovăind, și apoi aproape în goană. După ceva timp, ajunse la marginea pădurii și se pomeni în brațele părinților ei. Și ei văzuseră poteca însemnată de trandafiri și porniseră în căutarea ei, deoarece și ei rostiseră fără încetare „Bucură-te, Marie”. Iar acele rugăciuni ale părinților și ale fetei se preschimbaseră în trandafirii care trasau acea cărare ce îi adusesese din nou alături.

Și pentru noi rugăciunile alcătuiesc o adevărată cărare ce ne ajută să nu ne pierdem în hățișurile acestei lumi și care ne duce în brațele Tatălui ceresc.

Misiunea

După un îndelungat răstimp de viață comunitară, de meditație și rugăciune, trei discipoli își părăsiră maestrul și își începură misiunea în lume.

După zece ani, cei trei se întoarseră să-l vadă pe

învățătorul lor.

Bătrânul călugăr îi pofti să șeadă în jurul său, întrucât durerile bătrâneții nu-l mai lăsau să se ridice. Fiecare dintre ei începu să povestească tot ceea ce făcuse.

— Eu, începu cel dintâi cu un oarece orgoliu în glas, am scris o mulțime de cărți și le-am vândut în milioane de exemplare.

— Ai umplut așadar lumea de hârtie, zise învățătorul.

— Eu, cuvântă cel de-al doilea cu mândrie, am predicat într-o mulțime de locuri.

— Ai umplut așadar lumea cu vorbe, zise învățătorul.

Spuse și cel de-al treilea:

— Eu ți-am adus această perniță ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele să nu te doară.

— Tu, zise învățătorul surâzând, tu l-ai găsit pe Dumnezeu.

Un mare ascet, cunoscut în întreaga lume pentru sfințenia sa, locuia într-o peșteră adâncă. Ședea toată ziua cufundat într-o profundă meditație și avea mereu gândul îndreptat spre Dumnezeu.

Într-o bună zi însă, pe când ascetul cel sfânt medita, ieși la iveală un șoricel și începu să-i ronțăie încălțările. Pustnicul deschise ochii foarte înfuriat.

— De ce mă deranjezi în timp ce meditez?

— Dar îmi este foame, scânci șoricelul.

— Du-te încolo, șoarece blestemat, izbucni iar ascetul. Cum îndrăznești să mă deranjezi chiar acum când eu caut comuniunea cu Dumnezeu?

— Dar cum să găsești comuniunea cu Dumnezeu dacă nici măcar de mine nu poți ține seama?

Sărbătoarea creației în ziua a șaptea, după ce încheiase creația, Dumnezeu hotărî că era timpul pentru sărbătoarea sa. Creaturile abia plăsmuite se preocupară cu toate să-i ofere în dar lui Dumnezeu ceea ce aveau să găsească mai frumos. Veverițele aduseră nuci și alune, iepurii - morcovi și rădăcini dulci, oile - lână moale și caldă, vacile - lapte spumos cu smântână.

Mii de îngeri se adunară în cerc și cântară o melodie

celestă.

Omul aștepta să-i vină rândul și era îngrijorat. „Oare ce îi voi putea dăruia eu? Florile dau mireasmă, albinele – miere, până și elefanții s-au oferit să îi facă duș lui Dumnezeu cu trompele lor ca să se răcorească...”

Omul se așezase la capătul șirului și continua să își frământa mintea. Toate creaturile treceau prin fața lui Dumnezeu și îi înfățișau darurile lor.

Când mai rămăseseră doar câteva – melcul, broasca țestoasă și alte creaturi leneșe – omul căzu în disperare.

Veni și rândul său.

Și atunci omul făcu ceea ce nicio altă creatură nu îndrăznise să facă. Alergă la Dumnezeu, sări pe genunchii săi, îl îmbrățișă și îi spuse:

— Te iubesc!

Chipul lui Dumnezeu se luminează și toată creația înțelese că omul îi făcuse lui Dumnezeu darul cel mai frumos și răsună în univers imnul Aleluia

„Pentru ce ne-a creat Dumnezeu?”

Dumnezeu ne-a creat pentru a-l cunoaște, a-l iubi și a-i sluji în această viață și pentru a-l vedea la față în cealaltă viață în rai”.

(Catehismul papei Pius al X-lea)

Lasă-mă să te iubesc, Doamne.

Ce altceva am eu în cer sau pe pământ în afară de Tine?

Dumnezeul inimii mele, partea mea de veșnicie lasă-mă să mă agăț de Tine.

Fii totdeauna cu mine, iar, dacă voi fi tentat să te părăsesc.

Tu, Doamne, nu mă lăsa.

Orologiul solar

Un suveran oriental aduse dintr-o călătorie în Occident un orologiu solar pentru spușii săi, care încă nu cunoșteau ceasul.

Acel dar aparte schimbă viața oamenilor din împărăție. Supușii învățară iute să împartă ziua în ore, privind la ceas și divizând timpul. Astfel, în câțiva ani,

lumea ajunse înstărită și bogată.

Atunci când suveranul muri, bunii și bogații săi supuși doriră să înalțe un monument care să păstreze amintirea suveranului.

Și, cum orologiul era simbolul bunătății regelui, și izvorul bogăției lor, se gândiră să construiască în jurul acestuia un templu minunat, cu o frumoasă cupolă de aur.

Atunci când templul fu terminat, și cupola acoperi orologiul, evident că razele de soare nu mai puteau ajunge la el.

Acel fir de umbră care, datorită soarelui, însemnase până atunci timpul pentru oameni, desigur pieri odată cu punctul de orientare pe care îl constituia orologiul însuși.

Unii dintre oameni încetară să mai fie punctuali, alții nu-și păstrară precizia, alții încă își pierdură sângea. Fiecare o luă pe calea sa, fără a mai ține seama de cei din jur. Și întreaga împărăție căzu în paragină.

Interesant, nu-i așa? Dar oare nu facem și noi același lucru astăzi, închizându-l pe Dumnezeu ca într-un muzeu și transformându-l în paznic de cimitir?

Leul de piatră

Era odată un elev în vârstă de șaptesprezece ani care visă că un leu îl devora cu colții săi ascuțiți.

A doua zi de dimineață, plecă împreună cu colegii săi de clasă într-o excursie într-un oraș necunoscut, în care însă nu avea de ce să se teamă că va da de vreun leu.

Înfrișat totuși de acel vis, tânărul se îndreaptă spre o biserică. Ajuns în piața unde se ridica aceasta, zări un leu de piatră care răcnea spre cer cu gura larg deschisă.

— A, uite leul care mă mânca azi-noapte! Le povesti tovarășilor săi visul. Apoi, pentru a le demonstra că nu credea în vise, se apropie râzând de leu.

— Mă recunoști, leule? Hai, deșteptarea! Descleștază-ți colții și înșfacă-mă de poți!

Și, zicând acestea, își vârî până la cot mâna în gura lui...

Tipă însă de durere și cu teamă, scoțându-și iute mâna însângerată de acolo și căzând la pământ.

Un scorpion uriaș care se aciuse în gura leului de piatră îi străpunsese mâna cu acul său înveninat.

Pot să mă opresc din băut când am chef. Acum doi ani m-am lăsat de fumat, dându-mi seama că era un obicei costisitor și că nu merita. Nu sunt deloc dependentă. Se întâmplă să nu iau nicio doză câte șase luni; și când iau, ce mare lucru? îmi pare că nu-i mare scofală să evadex uneori, e chiar frumos. Nu-i ceva de neînțeles. Oamenilor le place să exagereze în ceea ce privește consecințele...

Kenny, 19 ani

(cu o săptămână înainte de a muri din cauze unei supradoze)

Migdalul înalt și puternic, drept și cu coroana spre cer, un migdal domina livada.

Era fericit atunci când eleganții cocori sau distinșii pițigoi țopăiau pe ramurile sale; primea cu drag la sine sticleții, privighetorile sau alte păsări cântătoare.

Într-o zi însă, pe una dintre crengile sale se așeză o pupăză. Pasărea plecă urechea la zgomotele ce veneau de sub scoarța copacului și își dădu seama că acolo mișunau o mulțime de larve mici, dar gustoase. Își vârî așadar ciocul lung și curb în trunchiul migdalului, începând să scoată de acolo larvele și să le mănânce.

Migdalul nostru se cufundă în tristețe.

Nenorocita aceea de pasăre care îi ciopârțea scoarța, distrugându-i frumusețea, era chiar nesuferită.

Minunatul migdal făcu tot ce îi stătea în putință pentru a alunga pupăza, care în fine, într-o bună zi își luă zborul de acolo.

Din clipa aceea larvele începură să crească și să se înmulțească, până ce invadară întreg trunchiul.

Și atunci fu de ajuns o pală de vânt pentru ca orgoliosul migdal să fie doborât la pământ.

Dacă te bate cineva la cap, subliniindu-ți defectele și lipsurile, nu te înfură. Mulțumește-i.

Ca sarea în bucate

Era odată un rege care purta numele de Henric cel înțelept. El avea trei fiice: Alba, Bettina și Carlotta. Dintre

toate, regele o iubea mai mult pe Carlotta, deși ascundea acest lucru. Cum însă nu putea să aleagă ca și urmașă la tron decât pe una dintre ele, le chemă pe toate trei și le întrebă:

— Cât de mult mă iubiți, fetele mele dragi? Cea mai mare dintre ele răspunse:

— Tată, eu te iubesc ca lumina zilei, ca soarele care dă viață plantelor. Tu ești lumina ochilor mei!

Mulțumit de răspuns, regele o așază pe Alba la dreapta sa, chemându-și apoi cea de-a doua fiică. Bettina zise și ea:

— Tată, eu te iubesc ca pe cea mai mare comoară din lume, pentru că înțelepciunea ta este mai de preț ca toate nestematele. Tu ești comoara mea!

Preamăgulit de lauda fiicei sale, regele o așază pe Bettina de-a stânga sa. Apoi o chemă pe Carlotta.

— Dar tu, fiica mea, cât de tare mă iubești? o întrebă cu blândețe.

Fata îl privi drept în ochi și răspunse fără a șovăi:

— Tată, eu te iubesc ca sarea-n bucate! Regele rămase mut:

— Ce ai zis?

— Tată, eu te iubesc ca sarea-n bucate! Regele se înfurie tare de tot:

— Obrăznicătură! Cum îndrăznești tu, lumina ochilor mei să-mi vorbești astfel? Pleacă de la mine! Te alung și te dezmoștenesc!

Sărmana Carlotta, plângând cu amar, părăsi castelul și împărăția tatălui său. Primi de lucru la bucătărie în castelul regelui vecin și, cum era frumoasă, bună și harnică, în curând deveni mai mare peste bucătarii regelui.

Într-o zi, la palat veni regele Henric. Cu toții ziceau că era tare trist și însingurat. Avusese trei fiice, dar cea dintâi fugise cu un menestrel de departe, a doua plecase într-o țară îndepărtată în căutarea norocului, iar pe mezină o alungase de la sine...

Carlotta își recunoscă pe dată tatăl. Se duse la

bucătărie și găti acele feluri de mâncare pe care le făcea cel mai bine. Însă, în loc să pună sare în ele, puse zahăr.

Masa se transformă în balamuc: fiecare, gustând, scuipa îmbucătura înapoi în farfurie, fără a se gândi că nu se cuvine.

Regele, roșu de furie, o chemă la el pe bucătăreasă.

Buna Carlotta se înfățișă și zise cu blândețe:

— Acum multă vreme, tatăl meu m-a alungat de la el pentru că am zis că îl iubesc ca sarea care dă gust bucatelor. Astfel, ca să-i fiu pe plac, am pus în mâncare zahăr în loc de sare. Regele Henric se ridică având lacrimi în ochi.

— Cu înțelepciune ai grăit, fata mea. Iartă-mă și primește de la mine coroana.

Se făcu ospăț mare și toată lumea plânse de bucurie, iar lacrimile erau și ele sărate, după cum spun cronicile vremii.

„Voi sunteți sarea pământului”.

(Matei 5, 13).

Birocrația

Un Judecător, Membru al Curții Supreme, ședea pe malul unui râu când se apropie de el un Călător care zise:

— Aș dori să trec dincolo. Pot să folosesc această barcă?

— Da, i se răspunse, este barca mea. Călătorul îi mulțumi și, împingând barca la apă, urcă în ea și porni să vâslească. Însă barca se scufundă și el se înecă.

— Om fără de inimă, îi zise indignat Unul care asistase la această scenă, de ce nu i-ai zis că barca ta era găurită?

— Pentru că nu m-a întrebat nimic în legătură cu starea bărcii, zise marele Jurist.

(A. Bierce).

„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale Legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați”.

(Matei 23, 23). „Luați aminte și feriți-vă de aluatul

fariseilor și al saducheilor”.

(Matei 16, 6).

Felul în care spunem lucrurile într-o dimineață, așa cum se întâmpla adesea, califul Harun al-Rashid chemă la sine un ghicitor și îi povesti visul său:

— Se făcea că îmi cădeau dinții unul câte unul și că, în cele din urmă am rămas cu totul știrb. Ce zici despre aceasta?

— Stăpâne, nu e de bine. Visul se tălmăcește așa: părinții tăi vor muri înaintea ta și tu vei rămâne singur! îi zise ghicitorul.

Califul se întrista tare și se înfurie până într-atât încât îi porunci învățatului să nu-i mai iasă în cale. Își povesti așadar visul încă unui mag.

Acesta îi răspunse:

— Stăpâne, este un vis bun. Acest vis arată că tu vei avea o viață lungă, că vei trăi mai mult decât părinții tăi și mulți apropiați!

Califul nostru, deplin mulțumit, zise:

— Ce vis frumos!

Și îi dădu o sută de dinari învățatului care îl tălmăcise atât de bine. Apoi își chemă vizirul și îi porunci să-l caute pe cel dintâi ghicitor pentru a-i cere iertare că fusese astfel alungat de la palat. De fapt, cel dintâi îi descoperise același lucru, spunând însă lucrurile într-un fel greșit.

Chiar și cel mai usturător adevăr se poate spune într-un fel plăcut. Amabilitatea este înțelepciunea inimii.

Cuprins

Pe aripile vântului

Minunea

Lumina

Măgarul și flautul

Ar trebui întâlnirea

Dorința

Burduful

O prietenie grea

Acrobatul

Felul în care iubește Dumnezeu
Cei trei copii
Lanțul și pieptenele
Trandafirul albastru
Ucenicul
Binecuvântarea
Țapul ispășitor
O zi frumoasă
La sfârșitul lumii
Ce este mai de preț
Piatra prețioasă
Locul de pe urmă
Micuțul șurub
Exemplul
Atâta doar
Ispita
Bambusul
Oaia
Asigurarea
Câștigul
Poteca
Misiunea
Sărbătoarea creației
Orologiul solar
Leul de piatră
Migdalul
Ca sarea în bucate
Birocrația
Felul în care spunem lucrurile